

ת"פ 44380/08/14 - מוחמד אבו פנה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 44380-08-14 מדינת ישראל נ' אבו פנה ואח'

בפני כבוד השופט עמית פרייז
המבקש/ נאשם 1
נגד מוחמד אבו פנה ע"י ב"כ עו"ד יחיא מאמון

המשיבה/ התביעה מדינת ישראל
באמצעות שלוחת תביעות כפ"ס

החלטה

לפני בקשה לביטול כתב האישום מחמת "הגנה מן הצדק".

כנגד הנאשם ונאשמים 2 ו-3, הוגש כתב אישום בו יוחסו להם עבירות של גניבת כרטיס חיוב, הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 30/8/12 שכח המתלונן את כרטיס האשראי שלו בסניף בנק לאומי בכפר סבא. במועד הרלוונטי היו נאשמים 1-2 תלמידים בב"ס לסייעוד בב"ח מאיר ונאשם 3 היה תלמיד לשעבר שהגיע לביקור. ביום 2/9/12, החזיקו הנאשמים בכרטיס האשראי, הסתובבו במתחם בית החולים וביצעו באמצעות כרטיס האשראי 13 עסקאות בשווי כולל של 2,822 ₪.

ביום 10/2/15 הודה נאשם 3 בכתב האישום, הודאתו נרשמה והוא נשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן, בין היתר לצורך בחינת הרשעתו. ביום 30/6/15 בוטל כתב האישום כנגד נאשם 2 בכפוף להפקדת תרומה בסך 1,000 ₪.

נאשם 1 טוען כי התביעה נקטה באכיפה בררנית בינו לבין נאשם 2. לטענת נאשם 1, על אף כי סביר להניח שהתנהלות התביעה לא הייתה נגועה בחוסר תום לב וכי לא נשקלו שיקולים זרים, התוצאה של ביטול כתב האישום כנגד נאשם 2 מפלה אותו לרעה. נטען כי שיקול דעתה של התביעה לא נבחן במקרה דנן מהפרספקטיבה הראייתית אלא מהזווית המשפטית ערכית, וזאת נוכח הגשתו של כתב האישום מלכתחילה כנגד שלושת הנאשמים.

אכיפה בררנית היא אכיפה אשר פוגעת בשוויון משום שהיא מפלה בין אנשים דומים או בין מצבים דומים לשם השגת

מטרה פסולה או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא (בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע). בענייננו מדובר באכיפה בררנית הנטענת כנגד מעורבים באותה פרשה. בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ' נקבע כי ככלל בעבירה מרובת משתתפים יש לשאוף להעמיד לדין את כל מי שהפר איסור פלילי ויש נגדו ראיות לכאורה.

משלא קיימת מחלוקת בדבר העובדה כי החלטת התביעה לבטל את כתב האישום כנגד נאשם 2 לא נתקבלה משיקולים זרים, יש לבחון האם ההחלטה התקבלה באופן שרירותי ומה השיקולים אשר הנחו את התביעה לנקוט באופן שונה כנגד נאשם 2.

התביעה טוענת כי ההחלטה לבטל את כתב האישום כנגד נאשם 2 התקבלה עקב היעדר ראיות מספיקות בכדי לבסס הרשעה כנגד נאשם 2. בהקשר זה יצוין כי הביקורת השיפוטית על החלטת התביעה בדבר דיות ראיות באשר להעמדה לדין היא ביקורת שיפוטית מצומצמת, ובית המשפט אינו נוטה להיכנס לנעלי התביעה ולהחליף את שיקול דעתה בשיקול דעתו שלו (עפ (ת"א) 15757-04-11 מדינת ישראל נ' מרדכי גרינוולד).

גם לאחר בחינת החלטת התביעה לגופו של עניין, נוכח האמור בסעיף 7 לתגובה, בדבר המצב הראייתי ביחס לנאשם 1 לעומת זה שביחס לנאשם 2, לא התרשמתי כי נפל פגם כלשהו בהתנהלות התביעה, ועל פניו נראה כי ההבחנה בין שני הנאשמים מבוססת על שיקולים רלוונטיים. נראה לכאורה כי התשתית הראייתית, אשר עמדה כנגד נאשם 1, ערב הגשת כתב האישום, חזקה יותר מהתשתית הראייתית כנגד נאשם 2. בעובדה כי כתב האישום הוגש מלכתחילה כנגד שלושת הנאשמים, אין בכדי להשפיע, וזאת נוכח העובדה כי אין פגם בכך שהתביעה בחנה שנית את שיקול דעתה באשר לדיות הראיות, ומשהבינה כי שגתה בשיקול הדעת החליטה לבקש את ביטולו של כתב האישום כנגד נאשם 2.

בהיעדר פגם בהתנהלות התביעה, אין הצדקה לביטול כתב האישום מחמת "הגנה מן הצדק", ולאור האמור הבקשה נדחית.

ניתנה היום, 21 אפריל 2016, בלשכה, בהעדר הצדדים. המזכירות תעביר את ההחלטה לצדדים.